

ΜΙΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΕΞΕΧΟΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ κ. κ. ΝΙΔΕΡ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ, ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ [ΨΗΛΟΡΕΙΤΗ] ΚΑΙ Κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ο κ. Νίδερ, τὰ μπαρμπούνια, αὶ ἀπαγορεύσεις τῆς ἀστυνομίας καὶ αὶ ἀπαγορεύσεις τῆς ἐκκλησίας. Ἡ κ. Καζαντζάκη καὶ τὸ σφουγγάρισμα ! Ο κ. Νικολάου στὸ μελόδραμα. Ἡ «Μποέμ» καὶ ἡ... ρέγγα !

Ο κ. ΝΙΔΕΡ

Ο Υφυπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν κ. Νίδερ, εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς ἀφηγηθῆ τὸ ἔξῃς ἐπεισόδιον τὸ ὁποῖοι τοῦ συνέβη πρὸ καιροῦ στὸ Παλαιὸ Φάληρο :

— Εἶχα κατέβει μὲ μερικοὺς φίλους στὸ Παλαιὸ Φάληρο. Ἐπειτα ἀπὸ τὸν περίπαιτο ἐπήγαμε στὸ ἐστιατόριον τοῦ κῆρ - Γιώργη τοῦ Κρητικοῦ γιὰ νὰ φάμε. Ὁ καταστηματάρχης ὁμως μὲ λύπη τοῦ μᾶς ἀνήγγειλεν ὅτι δὲν εἶχε σχεδὸν τίποτε, ἐπειδὴ ἦταν Τετάρτη καὶ ἀπαγορεύετο, λόγω τῆς ἀστυνομικῆς διατάξεως, νὰ μαγειρεύσῃ κρέας καὶ ψάρια. Εἶδα ὁμως κρεμασμένα στὴν κουζίνα κάτι περίφημα μπαρμπούνια καὶ εἶπα στὸν κῆρ Γιώργη :

— Ψῆσε μας, κανένα μπαρμποῦνι τοὐλάχιστον.

Ὁ κῆρ - Γιώργης ὁμως συνεπέστατος πρὸς τὰς ἀστυνομικὰς ἀπαγορεύσεις, μὸς ἀπάντησε :

— Ἐξοχώτατε, ἀπαγορεύονται σήμερα καὶ τὸ ψάρια ὡπως σᾶς εἶπα...

— Δὲν πειράζει, ψῆσε μας μερικὰ, τοῦ ἐπανέλαβα.

Ὁ καταστηματάρχης ἠναγκάσθη τότε καὶ μᾶς ἔψησε τὰ μπαρμπούνια, τὰ ὁποῖα καὶ ἐφάγαμε ὄχι μὲ λίγη δρεξί.

Ο κ. Νίδερ.

Ὁ σκοπὸς ὁμως χωροφύλαξ, ὁ ὁποῖος ἀντελήφθη τὰ πάντα, ἐπῆρε κατὰ μέρος τὸν καταστηματάρχην καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι θὰ τὸν καταγγεῖλῃ, διότι δὲν ἐτήρησε τὴν ἀστυνομικὴν διατάξιν. Ὁ χωροφύλαξ εἶχε βέβαια δίκαιον. Ἄλλα καὶ ἡμεῖς δὲν εἰχαμεν ἄδικον.

Ἦταν βλέπετε Τετάρτη καὶ εἰχαμενὰ σεβασθῶμεν δύο ἀπαγορευτικὰς διατάξας, μίαν τοῦ συναδέλφου μου κ. Παναγιωτοπούλου, μὴ ἐπιτρέποντος τὴν ἰχθυοφαγίαν, καὶ μίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἀπαγορευούσης τὴν κρεοφαγίαν κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτήν. Παρέβρισαν λοιπὸν τὴν πρώτην, — ἢ ἀλήθεια εἶνε αὐτή, — ἀλλ' ἐσεβάσθημεν τὴν δευτέραν...

Ἡ κ. ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ (Ψηλορεῖτη)

Ἡ γνωστὴ ποιήτρια, λογοτέχνης κ. Γαλατεία Καζαντζάκη (Ψηλορεῖτη), τὴν ὁποίαν βοήκαμε, μόλις μῆκαμε σπιτί της, μ' ἕναν κουβὰ καὶ μ' ἕνα σφουγγαρόπανο ἑτοιμὴ νὰ σφουγγαρίσῃ, μᾶς ἀδέχθη μὲ καλωσύνην καὶ εὐγένειαν καὶ μᾶς εἶπε :

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, πού μὲ βρίσκετε σ' αὐτὰ τὰ χάλια. Εἶμαι ἑτοιμὴ νὰ σφουγγαρίσω. Περάστε ὁμως, δὲν μὲ πειράζει. Εἶνε δουλεῖα αὐτὴ, πού ἀναβάλλεται. Νὰ ἰδῆτε δὲ τὴ σύμπτωσι. Αὐτὴ ἡ σκηρὴ μου θύμισε τρεῖς ἄλλες παρόμοιες. Κάποτε ὁ κ. Κ. Φαλιτῆς καὶ ἄλλοι ὁ κ. Τριανταφυλλίδης ὁ γλωσσολόγος μὲ βροῦκαν ἀκριβῶς ὡπως καὶ σεῖς τώρα. Ἐτοιμὴ γιὰ σφουγγάρισμα... Ἄς τ' ἀφήσωμε ὁμως αὐτὰ κ' ἄς ἐρθοῦμε στὸ ζήτημά σας. Θέλετε, ὅπως μοῦ εἶπατε, ἕνα ἀνέκδοτο τῆς ζωῆς μου. Πολλὸ καλὰ. Θὰ σᾶς διηγηθῶ κ' ἐγὼ ἕνα χαριτωμένο ἀνέκδοτο, σχετικὸ ὁμως πάντοτε μὲ τὸ σφουγγάρισμα.

Μιά μέρα εἶχα ξεστρώσει τὸ σπιτί γιὰ νὰ σφουγγαρίσω. Ἐγὼ μανία, βλέπετε, μὲ τὸ σφουγγάρισμα. Εἶχα λοιπὸν ἐσ' παράταξι, κουβάδες, σφουγγαρόπανα, τὴν ποτάσα, τενεκέδες κ.τ.λ. κ.τ.λ. Μόλις ἐξυπολήθηκα κ' ἔδενα στὸ κεφάλι ἕνα φακιόλι, ἀκούω ἕνα χτύπο στὴν πόρτα. Ποιὸς, νᾶναι τέτοιαν ὥρα ; λέω Μόλις ἀνοίγω, βλέπω δύο νέους, πολλὸ «σι», οἱ ὁποῖοι μ' ἐρώτησαν :

— Δὲ μᾶς λές, σὲ παρακαλοῦμε, ἐδῶ κάθεται ἡ κ. Ψηλορεῖτη ;

Ἀπαθεσάτη τότε ἐγὼ, χωρὶς νὰ χάσω τὴν ψυχραιμία μου, τοὺς ἀπάντω :

— Μάλιστα, ἐδῶ κάθεται. Αὐτὴ τὴ στιγμή ὁμως δὲν εἶνε ἐδῶ.

Ἐχει βγῆ στὰ ἐμπορικά. Θέλετε νὰ τῆς πῶ, ὅταν θάρθῃ τίποτε ;

— Νὰ τῆς πῆς, μοῦ ἀπήντησαν, πῶς εἴμαστε ἀπὸ τὰ «Γράμματα» τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ ἐπιθυμοῦμε πολλὴ νὰ τὴν ἴδοῦμε.

Ἐυχαρίστως, τῆς τὸ λέω, τὸ μεσημέρι, πού θάρθῃ. Ἄν θέλετε, περάστε σὺς 4 τ' ἀπόγευμα. Θὰ τῆς πῶ νὰ σᾶς περιμῆνῃ.

Οἱ νέοι ἀφοῦ μ' εὐχαρίστησαν, ἔφυγαν. Ἐγὼ ἄρχισα τὴ δουλειά μου κ' ἄμα τελείωσα τὸ σφουγγάριμά μου, ἀνοῖξα πόρτες καὶ παράθωρα γιὰ νὰ στεγνώσῃ τὸ σπιτί.

Σὺς 4 τ' ἀπόγευμα πράγματι, μ' ἐπεσκέφθησαν οἱ δύο αὐτοὶ νέοι, πού ἤθελαν νὰ μὲ γνωρίσουν καὶ νὰ μὲ ζήτηθῃσαν συνεργασία γιὰ τὰ «Γράμματα». Μέσα στὴν ὁμιλία μας, θυμοῦμαι πῶς μοῦ εἶπαν, μόλις μὲ πρωτοχαίρησαν, πῶς ἦσαν καὶ τὸ πρῶι καὶ τοὺς εἶπεν ἡ... ὕ π η ρ ε τ ρ ι ἄ μου πῶς εἶχα βγῆ στὰ ἐμπορικά.

Ἐγὼ ἀπήντησα φιλόφρονα μὲ χαμόγελο :

— Ναι, ναι, μοῦ τὸ εἶπεν, ἡ... ὕ π η ρ ε τ ρ ι α. Λυπήθηκα πολλὸ πού δὲν μὲ προλάβατε τὸ πρῶι, καὶ σᾶς ἔκανα κ' ἤρθατε πάλι.

Ἐτσι οἱ νέοι ἔφυγαν εὐχαριστήμενοι, χωρὶς νὰ καταλάβουν τίποτε. Μολαταῦτα ὁμως τὶ θέλετε νὰ σᾶς πῶ ; Εἶνε τυχερὸ φαίνεται νὰ μὲ βρίσκετε πάντα σεῖς οἱ λόγιοι μὲ τὸ σφουγγαρόπανο στὰ χέρια...

Ο κ. ΚΩΣΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ὁ βαθύφωνος κ. Κ. Νικολάου, μᾶς διηγήθηκε τὸ ἀκόλουθο ἔσκαο-δικιστὸ τῆς θεατρικῆς ζωῆς του ἀνέκδοτο :

— Ἐπαιζα πρὸ ἔτων στοὺς «Μποέμ», στὸ Σάν Κάρλο τῆς Νεαπόλεως, μὲ τὴν περίφημη Λίνα Καβαλιέρη καὶ τὸν διάσημο Μπονέ. Ἐμφανιζόμενον ὡς Κολίνος καὶ ὅταν βγῆκα στὴν σκηνή, στὴν τελευταία πράξι, τὴν στιγμή πού πεθαίνει ἡ Μιμῆ, ἑτοιμος ν' ἀποχαιρετήσω τὸ παλιὸ μου παλτό, ἔπαθα μιά γκάφα ἐντελῶς ἀπρόοπτη.

Εἶχα βγάλει τὸ ἐπαναφόρι μου καὶ τὸ ἀποχαιροῦσα μὲ τὸ παθητικὸ τραγοῦδι :

Χαῖρε, παλτὸ μοι κάππα !...

Ὅταν ἔξαφνα ἀκούσα κάτι νὰ πέφτῃ ἀπὸ τὴν τσέπη μου σὸ δάπεδο. Τί ἦταν ; Μιά ρέγγα ! Ναι, μιά ρέγγα, τὴν ὁποίαν ὁ φαρσέρ Μπανέι καὶ οἱ ἄλλοι μου συνάδελφοι μοῦ εἶχαν χάσει κρυφὰ στὴν τσέπη...

Τὸ τί ἔγινε αὐτὴ τὴν στιγμή δὲν λέγεται. Οἱ συνάδελφοί μου εἶχαν ξεκαρδιχθῆ στὰ γέλια ἀπὸ βάθος τῶν παρασκήνιων. Εὐτυχῶς οἱ θεαταὶ δὲν μυρίσθησαν τίποτε. Ἦσαν κατασυγκινημένοι ἀπὸ τὸ θέαμα τῆς ψυχοραγούσης Μιμῆς καὶ τῆς αὐτοθυσίας τῆς δικῆς μου, πού ἐτοιμαζόμενον νὰ πουλήσω τὴν παλιὰ μου κάππα πρὸς ἄνθρωπον τῆς. Τὰ μάτια τους εἶχαν βουρκώσει καὶ δὲν ἀντελήφθησαν τὴν σκανδαλωδῆ ρέγγαν...

Ἐτσι ἡ φάρσα αὐτὴ δὲν εἶχε συνεισίας, ἀποφύγαμε μάλιστα καὶ τὸ πρόστιμο πού μᾶς ἐπέβαλεν ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου.

Ο κ. Κ. Νικολάου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ! Ἀνέκδοτα τῶν κ.κ. Βλαδิมῆρου Μπένση καὶ Α. Καρβαδία. Ο κ. Μπένσης τῆν Σοβιετικὴν Ρωσσίαν. Οἱ Μπολοσεβίκοι ἀπάναντι τῶν ξένων τῶν. Ο κ. Καρβαδίας καὶ ὁ Πουανακαρέ. Ἡ ἔπιστήμη καὶ τὰ θαύματα. Τὸ Κεφαλληνίτικο φιλόδοξο, κ. τ. λ. κ. τ. λ.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΡΧΑΙΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Ψιλό, ψιλό πέφτει τὸ χιόνι δλόγυρα
τὰ χόρτα ἀργὰ σκεπάζοντας
τὰ χιονισμένα δέντρα, ὡ Ἄννα, μοιάζουσε
μὲ μυρδαλιές πού ἀνθίζουσε.

Τὸ μονοπάτι τώρα πλεία δὲ φαίνεται,
ποῦ μ' ὠδηγοῦσε σπιτί σου
τίποτε πλεία δὲ βλέπω, μὰ τὸ εἶμα μου
σ' εὖς τὸ φέρνει ὁ ἔρωτας.

Τίποτε πλεία δὲ βλέπω, κ' ἂν τὴ στέγη σου
διαμῶς τὸ χιόνι ἐσκίασε,
ἐπάνω ἐκεῖ ἐγυρίζαν φτερονιζοντας
δύο περιστέρια δλόβλευνα.

Στὴν παγερὴ γαλήνη τὴν κατάλευκη,
ἀσπροντιμένη πρὸβάλας,
ὡ Ἄννα μου γλυκεῖά, νὰ δῆς τὸν ἥλιο
ποῦ βγαίνει ἀπ' τ' ἄσπρα σίνγερα.

Κι' ἐγὼ στὴν τόση γύρω μὰς λευκότητα,
κύκνος κ' ἐγὼ κατάλευκος,
τρέχω νὰ φάλω ἐπάνω στήν: ἀγκάλῃ σου
τὸ πλείο λευκὸ τραγοῦδι μου.

† Στέφανος Μαρτζώκης